

Magda Godia
In Memoriam

Ens ha deixat Magda.

Escriure aquest text en homenatge i record a la que fou una de les impulsores institucionals per a la creació de la nostra associació ha estat molt difícil. ¿Què dir, després de quatre mesos d'homenatges, d'elegies, d'escollides paraules plenes de records i sentiments, de silencis, d'abraçades impossibles en temps de pandèmia? Però no volem parlar dels que queden, dels que romanem en una quotidianitat on els buits van omplint-se poc a poc amb la rutinària vida.

Tampoc volem glossar aquí un *currículum vitae*. Era massa propera, i a més duia l'esquena carregada de dècades d'implicació en la vida política, amb els consegüents pros i contres, amb els consegüents partidaris i detractors.

Magda, l'alcaldesa, però també la mestra, la mare, la veïna, la membre del món associatiu del poble, era una dona; i una dona del món rural aragonès que va conformar la seva vida entorn a un objectiu convertit en *modus vivendi*, la implicació plena, absoluta, al servei de la comunitat.

Portes endins, la gestió diària de l'ajuntament durant trenta anys, dels què durant divuit feu de màxima representant de Mequinensa. Portes enfora, al poble, treballar dia rere dia implicant-se personalment en la potenciació, el desenvolupament i la projecció de la societat civil mequinensana a través de les diferents entitats associatives de tall cultural com el grup de teatre Garbinada, el taller de lectura local, el Coro i la Dona. I fora del poble també, des de la Comarca a Fraga fins a la seva funció d'assessora en la conselleria de Cultura del Govern d'Aragó, passant per la seva acta de diputada provincial a Saragossa.

Dona, aragonesa, del món rural, i amb càrrecs polítics, que va tenir sempre una especial sensibilitat envers la cultura i que va recolzar l'associacionisme cultural

del seu poble, afavorint que el dinamisme propi de les entitats continués desenvolupant-se per arribar a ser referent tant dins com fora de la nostra comarca. I això sense entrar a debatre, ni tan sols a comentar, el que Magda ha significat per a la cultura institucional de Mequinensa. En aquest sentit va ser una dona excepcional, i una excepció no només entre les dones aragoneses, sinó entre els càrrecs polítics de caire local de tota Espanya, siguin del gènere que siguin.

Hem d'insistir, malgrat els partidaris i els detractors, i observar la seva actuació dins els segles d'història del Poble, Magda, l'alcaldeessa, la veïna, propera, sensibilitzada, que igual trobàvem amb bata a la porta de casa com tota engalanada dalt de la "casilla", ha estat, sense cap mena de dubtes, la dona més destacada que ha tingut la història de Mequinensa.

Sí, d'acord, també els museus i el projecte de rehabilitació del poble vell, la lluita contra el fang del riu, el català, la revaloració de la figura de Jesús Moncada, els projectes iniciats... però més enllà del ciment, d'aquella inversió on els alcaldes de tot arreu volen acabar ofegant les actuacions, l'obra de Magda és més important i, al mateix temps, més sensible de perdre's: l'articulació de diferents mecanismes per a la profusió de les activitats culturals, que no és altra cosa que facilitar, recolzar i impulsar el desenvolupament personal de tots els veïns. O en altres paraules, fer-nos crítics, fins i tot amb ella mateixa. Al cap i a la fi, era mestra.

Moltes gràcies Magda. Continuar sense tu serà difícil. Ja ho és.

